νας ἄνθρωπος. Ἐσταμάτησαν τ' ἄλογα, τὴν ἐκατέβασαν ἀπὸ τ' ἁμαξι, τῆς ἐξέζησαν τὰ ροῦχα καὶ ἄρχισαν νὰ τὴν πετροβολοῦν....

Ἡ Ὑπατία ἐπροσπάθησε νὰ καταφύγῃ στὰ πλαγινὰ σπίτια, ἄλλα παντοῦ εὕρισκε τὶς πόρτες κλειστές. Ἔξαφνα, ἐπρόβαλε ἀπὸ μιὰ γωνιὰ ὁ φίλος της, ὁ ὡραῖος Ἔπαρχος, καὶ μόλις τὴν εἶδε στὴν κατάσταση ἐκείνη, γυμνή, καταμαυρισμένη, με τὰ μαλλιὰ γυμένα στοὺς ὤμους, γιὰ μιὰ στιγμὴ ἔμεινε κατάπληκτος

— Σῶμε με, Ὀρέστη, σῶσε με! τοῦ ἐφώναξε ἡ κόρη ἀτλώνοντας τὰ βασανισμένα της μπράτσα.

Ὁ Ἔπαρχος, γυμνώνοντας τὸ σπαθί, ὥρμησε νὰ τὴν γλυτώσῃ, μὴ λογαριάζοντας οὔτε τὸ πλῆθος, οὔτε τὴ μανία τῶν ἐχθρῶν. Μὲ τόλμη μοναδικὴ καὶ αὐτοθυσία, στάθηκε μπροστά της, σᾶν ἀσπίδα, θέλοντας μὲ τὸ ἴδιο τὸ κορμί του νὰ προστατεύσῃ τὴν Ὑπατία. Ἀλλ' ὁ φασοφόρος ἀρχηγὸς τοῦ λαοῦ εφωναξε :

— Νὰ καὶ ὁ ἐραστής της, χριστιανοί! Νὰ καὶ ὁ εἰδωλολάτρης Ἔπαρχος! «Θάνατος καὶ στοὺς δυό!».

— Θάνατος καὶ στοὺς δυό! ἐβόησε σᾶν ἀντίλαλος ὁ ὄχλος. Καὶ ἄντρες, γυναῖκες, παιδιά, τους ἐπετροβολοῦσαν, τοὺς ἔρριχναν δστρακα, ἐνῶ μερικὲς φανατικὲς γυναῖκες ἀπὸ τὴ στέγη τοῦ γειτονικοῦ σπιτιοῦ, τοὺς πετοῦσαν κεραμίδια!...

Καὶ οἱ δυὸ μαρτυρικοὶ φιλόσοφοι ἔπεσαν τέλος ἐξαντλημένοι κατὰ γῆς, καὶ τὰ λιθάρια ἐπέφταν ὁλοένα κατ' ἀπάνω τους καὶ τοὺς ἔσπαζαν τὰ κόκκαλα, τοὺς ἐθανάτωναν, τοὺς ἐσκέπαζαν....

Τέλος, ὅταν ἔπαψαν νὰ δείχνουνε τὸ ἐλάχιστο ἴχνος ζωῆς, ὁ Πέτρος καὶ οἱ σύντροφοί τους ἐπλησίασαν, ἔδεσαν τὰ δυὸ πτώματα ἀπὸ τὰ πόδια, καὶ σέρνοντάς τα μὲ ἀλλαλαγμοὺς θριάμβου, τὰ ἔφεραν κάτω ἀπὸ τὰ παράθυρα τοῦ Πατριάρχου Κυρίλλου, ὅπου ἄναψαν μεγάλη φωτιὰ καὶ τὰ ἔκαψαν!.....

Ἔτσι ἐγάθηκε ἡ Ὑπατία, ἡ κόρη τοῦ μεγάλου Θέωνος, ἕνα ἀπὸ τὰ εὐγενέστερα καὶ μεγαλοψυχότερα φιλοσοφικὰ πνεύματα ποὺ ἔβγαλαν οἱ αἰῶνες!...

Ο ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ

---

ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

## Ο ΧΟΡΟΣ ΤΗΣ ΛΑΜΠΡΗΣ

Σήμερα γιορτὴ μεγάλη, σήμερα Λαμπρή.
Σφάζουν σήμερα καὶ ψένουν φυλαγμένα ἀρνιά
ραβοιν νε καινούργια ροῦχα καὶ στολίζονται·
κ' ὅθε ἀπαντηθοῦν φιλοῦνται κ' ἀγκαλιάζονται.
Σήμερα στὰ μεσοχώρια ὅλα ἀστράφτοινε
ἐμμορφάδες καὶ στολίδια, κ' ὅλα ἀντιλαλοῦν
ἀπὸ τὰ γλυκὰ τραγούδια ποὺ χορεύουνε.
Ροβολοῦν τα παλληκάρια, λεβεντόπαιδα
μ' ἄρματα ἀργυρᾶ στὴ μέση καὶ μὲ χαμαλιά,
ροβολοῦν κ' οἱ μαυρομάτες, ροῦσες κ' ἐμμορφες,
λυγερὲς σᾶν κυπαρίσια, σὰ μηλιὲς γλυκειές,
σᾶν Ξωθιὲς καὶ σὰ Νεράϊδες που λαμποκοτοῦν
στὸ λαχοῦρι, στὸ μετάξι καὶ στο μάλαμα.

Πιάνονται ὅλοι χέρι - χέρι. Γιὰ τραγούδια τους
καὶ τὶς πέτρες ζωντανεύουν. Γύρω οἱ γέροντες
καθισμένοι ἀράδα - ἀράδα τοὺς κυττάζουνε
καὶ γλυκὰ τοὺς χαμαρώνουν καὶ κρυφὰ - κρυφὰ
ξεψυχαρώνουν κάθε νιὸ μὲ κάθε κόρη τους.
Κι' ὁ χορὸς καὶ τὸ τραγουδι πᾶν ἀδιάκοπα.
Λυγερὲς καὶ παλληκάρια σειοῦνται καὶ λυγοῦν
καὶ στοὺς κύκλους ὁποὺ πλέκουν ἀγναντεύονται,
καὶ κρυφὰ γλυκοτηριοῦνται καὶ γνωρίζονται
κάθε κόρη τὸν καλό της, κάθε νιὸς τὴ νιά.
ὅλες οἱ ματιὲς ταιριάζουν, κ' ὅλες οἱ καρδιὲς
ὅρα μ' ὅρα ξεψυχαρώνουν καὶ κρυφομιλοῦν.
Κι' ὁ χορὸς καὶ τὸ τραγοῦδι πᾶν στρωτὰ - στρωτά.
Ἄξαφνα καινούργια λάμψη γύρω χύνεται,
σείεται τοῦ χοροῦ το πλῆθος, κυματίζεται.
καὶ σὰ σύγνεφα μεριάζει καὶ ξανοίγεται
ποὺ περνάει λαμπροντυμένο τ' ἀστραπόβροντο.
καὶ διαβαίνει ἀνάμεσά του κ' ὅλο χαιρετᾶ
λυγερὴ καμαρωμένη καὶ περίμορφη.
Ἡ περίσσια ἡ ἐμμορφιά της, τὰ ξανθὰ μαλλιά,
τὰ ὁλογάλανα τὰ μάτια, τὸ περπάτημα,
οἱ χρυσὲς οἱ τραχηλιές της καὶ τὸ μάλαμα,
χύνουνε στὸ χοροστάσι λάμψη ξαφνική.
Ἄλλοι λέν : ἡ Δημοτούλα ἡ Μήτρω ἡ ἐμμορφη,
πῆρε πρόσωπο τὸν ἥλιο, τ' ἄστρα μάτια της,
κ' ἄλλοι : πῆρε τὸ φεγγάρι, τὸν αὐγερινό.

— Ἄχ! κ' ἐγὼ λεβέντης νἄμουν, χωριάτόπουλο,
νὰ μὲ παίρναν στὸ χορό τους καὶ νὰ χόρευα
στὸ πλευρὸ τῆς Δημοτούλας τῆς περίμορφης!

† ΚΩΣΤΑΣ ΚΡΥΣΤΑΛΛΗΣ

---

ΟΙ ΠΡΩΤΟΙ ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

## Ο ΟΘΩΝ ΚΑΙ ΟΙ ΔΗΜΟΣΙΟΙ ΥΠΑΛΛΗΛΟΙ

**Ἡ ὑπογραφὴ τῶν διαταγμάτων μεταθέσεως. Ὁ Σουλτάνης καὶ ὁ πανίσχυρος Γεωργαντᾶς. Κι' ὅμως δὲν τὸν... ἔφαγε!... Οἱ πυρετεῖ τῶν Καλαμῶν καὶ τὰ παιδιὰ τοῦ Θεοδοσιάδη. Ὅπου καλεῖται ὁ ἴδιος στὴν Ἀθήνα. Ὁ κ. Ὑπουργὸς πιάνεται ...στὰ πράσα!... κλπ.**

Ἕνας σπουδαῖος λόγος, στὸν ὁποῖον ὤφειλε τὴ δημοτικότητά του ὁ βασιλεὺς Ὄθων, ἦταν ἡ μεγάλη του ἐσωνειδησία ἀπέναντι τῶν ὑπαλλήλων τοῦ Κράτους.

Ἐκρατοῦσε πάντα βιβλίον διαγωγῆς ὅλων ἀνεξαιρέτως τῶν ὑπαλλήλων, μέχρι τοῦ τελευταίου ἀχώμη, τὸ ὁποῖον ἐσημειοῦλεύονταν γιὰ κάθε διοικητικὴ μεταβολή, καὶ ποτὲ δὲν ἀποφάσιζε νὰ μεταθέσῃ κανέναν ἀπ' αὐτοὺς ἢ νὰ τὸν ἀπολύσῃ, ἂν δὲν συνέτρεχαν σπουδαῖοι ἀφορμές.

Σχετικὰ μὲ τὸ θέμα μας εἶνε καὶ τὰ ἀνέκδοτα ποὺ θὰ διηγηθοῦμε παρακάτω :

*Ὁ βασιλεὺς Ὄθων*

Οἰκονομικὸς ἔφορος στὴ Λεβαδειὰ ἦταν κάποτε ὁ Ἰωάννης Σουλτάνης, ἄνθρωπος τοῦ καθήκοντος, ὁ ὁποῖος ἀργότερα ἔγινε πρόεδρος τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου. Ὁ Σουλτάνης ἐπληροφορήθη κάποτε ὅτι κάποιος ἰσχυρὸς πολιτευόμενος τῆς ἐπαρχίας, ὀνόματι Ἀντώνιος Γεωργαντᾶς κατέλαβε βιαίως μερικὲς γαῖες, οἱ ὁποῖες ἦσαν κτῆμα τοῦ δημοσίου. Ἔτρεξε τότε ἀμέσως ἐπὶ τόπου καὶ τὸν ἀνάγκασε νὰ παραιτηθῇ τῆς ἀδίκου κατοχῆς του. Ὁ Γεωργαντᾶς τότε τόβαλε πεῖσμα νὰ τὸν ἀπομακρύνῃ ἀπὸ τὴ Λεβαδειὰ καὶ μεταχειρίστηκε καθὲ μέσο γιὰ νὰ το πετύχῃ. Ἂν καὶ ἦταν δὲ εἰνοούμενος τοῦ βασιλέως, ἀγωνιστὴς τοῦ 1821, ὑποστράτηγος καὶ γερουσιαστής, ἂν καὶ ὑποστηριζόταν ἀπὸ δύο σπουδαίους πολιτικοὺς παράγοντας τῆς ἐποχῆς του, τὸν συμπατριώτη του Φίλωνα, πρόεδρο τότε τῆς Βουλῆς, καὶ τὸν πολιτευόμενο τῆς ἐπαρχίας Θηβῶν Σπυρομήλιο, ἐντούτοις δὲν κατόρθωσε ὄχι νὰ πάνσῃ, ἀλλὰ οὔτε νὰ μεταθέσῃ τὸν ἐν λόγῳ ἔφορον. Κι' αὐτὸ γιατὶ ὁ Ὄθων εἶχε πληροφορηθῆ, ἐντωμεταξύ, τοὺς πραγματικοὺς λόγους, γιὰ τοὺς ὁποίους ζητοῦσε τὴ μετάθεσι τοῦ Σουλτάνη.

...

Ἄλλοτε πάλι ὁ ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης ἐπέβαλε στὸν Ὄθωνα διάταγμα περὶ μεταθέσεως τοῦ προέδρου τῶν Πρωτοδικῶν Καλαμῶν Θεοδοσιάδου, μὲ τὴ διαβεβαίωσι ὅτι τὴ μετάθεσι τὴν ζητοῦσε ὁ ἴδιος ὁ Θεοδοσιάδης, ἐπειδὴ τὸ κλίμα τῆς πόλεως αὐτῆς δὲν ἦταν καλὸ γιὰ τ' ἄρρωστα παιδιά του. Ὁ Ὄθων, ἐπειδὴ πάντοτε ἐδυσπιστοῦσε πρὸς τοὺς ὑπουργούς του, ἴδιος ὅταν ἐπροκειτο νὰ τοῦ προτείνουν μεταθέσεις, δὲν ὑπέγραψε τὸ διάταγμα, ἀλλὰ ἔδωσε ἐντολὴ στὸν κατόπιν Βασιλικὸν Ἐπίτροπον παρὰ τῷ Ἐλεγκτικῷ Συνεδρίῳ Χαραλάμπην, μὲ τὸν ὁποῖον ἐγνώριζε ὅτι συνεδέετο στενώτατα ὁ Θεοδοσιάδης, νὰ τοῦ γράψῃ νἀρθῇ ἀμέσως στὴν Ἀθήνα καὶ νὰ παρουσιαστῇ ἐνώπιόν του, χωρὶς ἀναβολή. Αὐτὸ καὶ ἔγινε. Καὶ μόλις πῆγε ὁ Θεοδοσιάδης στ' Ἀνάκτορα, ὁ Ὄθων, τὸν ρώτησε ἀμέσως :

— Ἔ, λοιπόν, πῶς εἶνε τὰ παιδιά σου ἀπὸ ὑγεία ;

— Θαυμάσια, Μεγαλειότατε, τοῦ ἀπάντησε ἐκεῖνος. Τὸ κλίμα τῶν Καλαμῶν εἶνε πολὺ καλό.

Μόλις τὸ ἄκουσε αὐτὸ ὁ Ὄθων ἄναψε ἀπὸ θυμό. Συγκρατήθηκε ἐντούτοις καὶ ἐκάλεσε στ' ἀνάκτορα τὸν ὑπουργὸ τῆς Δικαιοσύνης. Ὡσπου νὰ φτάσῃ ὁ ὑπουργός, ὁ βασιλεὺς ἐξακολούθησε νὰ κουβεντιάζῃ μὲ τὸ συνομιλητή του γιὰ διάφορα ζητήματα. Στὸ μεταξὺ ἔφτασε καὶ ὁ ὑπουργὸς στὰ Ἀνάκτορα. Μπαίνοντας στὴν αἴθουσα ἀκροάσεων, βρέθηκε ἀντιμέτωπος μὲ τὸν Θεοδοσιάδη, τὸν ὁποῖον ἐπέθετε ὅτι βρισκόταν στὶς Καλάμας. Φυσικὰ ἐσάστισε. Ὁ Ὄθων γύρισε τότε καὶ τοῦ εἶπε :

— Ἀπὸ 'δῶ, ὅπως βλέπετε, κύριε ὑπουργέ, εἶνε ὁ κ. Θεοδοσιάδης, ὁ ὁποῖος μὲ ἐβεβαίωσε ὅτι τὰ παιδιά του εἶνε πολὺ καλὰ ἀπὸ ὑγεία, ἐνῶ ἐσεῖς μοῦ εἴχατε πῆ διαφορετικὰ πράγματα.

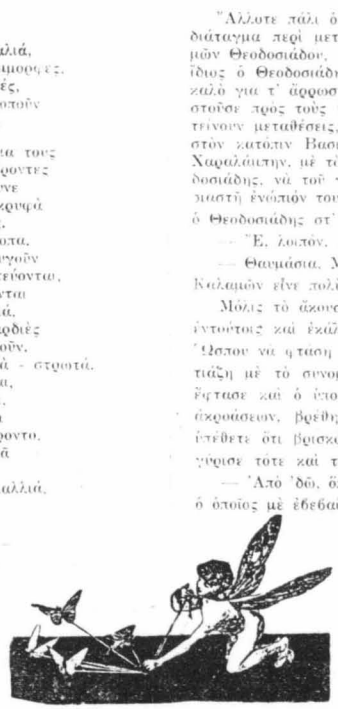

Ὁ ὑπουργὸς τότε προσπάθησε νὰ δικαιολογηθῇ. Εἶπε, δηλαδή, πὼς κάποιος φίλος τοῦ Θεοδοσιάδου τοῦ εἶχε δώσει αὐτὲς τὶς πληροφορίες γιὰ τὴν ἀρρώστεια τῶν παιδιῶν του.

— Ὅπως καὶ νἄναι, τὸν διέκοψε ὁ Ὄθων, τὸ διάταγμα δὲν ἐννοῶ νὰ τὸ ὑπογράψω. Ὁ Θεοδοσιάδης θὰ ἐπιστρέψῃ στὴ θέσι του καὶ θὰ μείνῃ ἐκεῖ....

Στὸ προσεχὲς ἄλλα ἀνέκδοτα τοῦ Ὄθωνος.